

vor Betragtning ulovlige Grundlag, hvorpaa det har høilet siden den 12te April dette Aar. Naar jeg ikke desto mindre tilligemed Flertallet er med til at bidrage saa meget, som det er os muligt, til at tilveiebringe et saadant lovligt Grundlag, saa er det, fordi vi i dette Grundlag ikke alene se Noget, som det ærede Ministerium kan bruge som Fodstammel, men tillige et Grundlag for en ordnet lovlig Tilværelse for Staten. Vi ville sætte saa stor Pris paa at undgaa de stærkere og stærkere Rivninger, som ganske vist vilde følge af en forsat provisorisk Tilstand, at vi kunne overvinde endel af de Hensyn, som ellers Partistriden maatte stille os nær. Men naar man ser paa den Form, som man har givet dette Forsøg paa at tilveiebringe en midlertidig Overenskomst, saa er jeg ikke blind for, og det er vist heller Ingen, at denne Form let kan angribes, at den lader meget tilbage at ønske i Klarhed i forskjellig Retning; men jeg skal henlede Opmærksomheden paa, hvad en berømt Historikskriver har fremdraget som en historisk Erfaring, at det ofte er saa, at de Formler, som i kritiske Diebliske komme til at danne Udtrykket for Overenskomster, netop ofte ere af den Natur, at de meget let lade sig angribe. Det ligger i disse Formlers Natur, om jeg saa maa sige, at de for at tilveiebringe Muligheden for en Tilslutning fra flere Sider maa have svage Sider, som kunne angribes. Dette er en historisk Erfaring, som man gjentagne Gange har set stadfæste sig, og jeg er derfor heller ikke bange for i dette Dieblisk at staa som Anbefaler af en saadan Formel for en Overenskomst, hvis Svaghed i flere Henseender jeg meget vel ser, men hvis Styrke jeg haaber skal ligge deri, at det under den vil blive muligt at tilveiebringe en midlertidig Overenskomst.

M. C. Christensen: Det er ved gjentagne Leiligheder blevet sagt, at Flertallet vilde være den Øjsthyndende, og nu foreligger der jo Bevis for, at det ogsaa ved denne Leilighed vil være det; men jeg anser det for at være godt for Vælgerbefolkningen, at den kommer til at give Lærepenge, der er mange fattige Folk, som maaste ikke have 300 Kr. om Aaret; jeg kjender Folk, som staa lige paa Nippet til at faae Fattighjælp, og det er vist, at saadanne Folk maa misbillige Lønningstillæget til Lærerne. Naar vi tage Syllands Befolkning, som naturligvis er den fattigste, saa tror jeg ikke, at der er fire Familier blandt 300, som have 1,600 Kr. om Aaret. Der er Frederikshede Kommune i Viborg Amt, hvor den Allerhøistbesattede kun har 700 Rd. eller 1,400 Kr.; det er nu ganske vist paa Alheden, egentlig paa Randbølhed, men for hele Sylland er Gjemmensnittet, som sagt, vistnok kun 4 iblandt 300. Jeg tror altsaa, at det er ubemærket godt for Landets Vælgerbefolkning, at de her komme til at give Lærepenge.

Klein: De Udtalelser, der nu anden Gang fremkom fra den ærede Ordsfører for Ændringsforslagene, Udtalelser, der i det Væsentligste kunne siges at være tiltraadte ogsaa fra andre Sider, have hos mig styrket Overbevisningen om, at der fra de Herrers Side i dette Dieblisk er, hvad jeg vil kalde en imødekommende Stemning, tilstede. Det forekommer mig, at deres Udtalelser ganske vist ere stikkede til, om ikke at borttage, hvad der mulig kunde findes støvende i Forslaget, saa dog til at bringe til at se dette i et noget mildere Lys. Jeg kunde for saa vidt kun beklage, at jeg af de Grunde, jeg tidligere tillod mig at fremhæve, ikke ser mig i Stand til at stemme for deres Ændringsforslag. Jeg tror at have udtalt mig forrige Gang, jeg havde Ørdet, tilstrækkelig om min Opfattelse af de stillede Forslag og af den hele Situation, og jeg har en saa levende Erkjendelse af, at det i dette Dieblisk ikke er Liden til at veie Ordene, at Situationen i Dieblisket har saa megen Vanstuelighed i sig, at det Bedste, man kan gjøre, er ikke at fordybe sig hverken i Fortiden eller i en nærmere Prøvelse af, hvad der i dette Dieblisk er kommet frem. Derfor skal jeg for mit Vedkommende ikke i dette Dieblisk fortsætte Forhandlingene.

Solstein. Jeg beklager, at vi ikke kunne faae de Herrers Stemmer i denne Sag; det vilde vistnok være ønskeligt, om der allerede paa dette Punkt kunde opnaas Enighed mellem de forskjellige Anskuelser i dette Thing, men jeg tror, at saa meget er vundet ved denne Debat i Aften, at en Del Misforstaaelser og maaste alle Misforstaaelser med Hensyn til dette Forslag ere fjernede. Serlig tror jeg, at det staaer fast og vil være erkjendt fra de Herrers Side, at det ikke er vor Hensigt gennem dette Forslag at reise, hvad jeg vil kalde nogen konstitutionel Prætension lige over for Landstinget eller at hænde lige over for Landstinget noget Forsøg paa at underkjende dette Things Frihed og Ret til at behandle Finantsloven. Den Tanke findes slet ikke i Forslaget, det har jeg nu, tror jeg, sagt saa klart og tydeligt som muligt. Jeg haaber imidlertid, at selv om de Herrers ikke stemme med os i Dag, vi dog fra anden Side maa faae saa megen Understøttelse, at vi kunne faae dette Forslag igjennem, og da haaber jeg, at det ved tredie Behandling skal vise sig, at der ikke er nogen virkelig Vanstuelighed for at komme til en virkelig Overenskomst paa dette Øbet.

Zauber. Jeg agter ikke at blande mig i den Diskussion, som har fundet Sted om disse to Forslag, da jeg af de Grunde, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) i forrige Møde udviklede, ikke agter at stemme over Ændringsforslaget. Navsagen, hvorfor jeg har begjært Ørdet, er en Uttring, som faldt fra